

בין רשע והטעם כי לעולם חסדו הן לא קלרה יד ה' לפרנס לכל וו"ש הן את העולם כלו דייקא לדיקי ורשעי והוא נותן לחם לכל בשר ויהיב טעמא כי אין חסרון לטובים וישרים באשר נזונים הרעים וחטאים

כי לעולם חסדו והשפי"ע בלחמות שפע טל אורות לחם לאים ואים די מחסורו לרעים ולטובים כי אין מחסור ליראיו. ואמור בפיל"א הן את העולם וכו' נותן וכו' כי בחילה כללל כ"ל גם לכל לבא השמים אשר ברא וילך ועשה לאין חקר והכל נזונים בשפע קדוש רוחני כמ"ס דוד המלך ע"ה אתה עשית את השמים שמי השמים וכל לבאם הארץ וכל אשר עליה הימים וכל אשר בהם

ואח' מחיה את כלם כי בלתי שפעו אין לשום דבר בשמים ובארץ ובים קיום והרמו יבא ברכה מאת ה' ולקחה מאלהי ישעו יבא ר"ת ים שמים ארץ וו"ש הן את העולם כלו לתת לאי"ש כדרכיו אי"ש ר"ת ארץ ים שמים. וטען הכל נברא בעבור איש לדיק כי זה כל האדם וכל העולם כלו לא נברא אלא לנאות לזה לכן איש ר"ת ארץ ים שמים כי איש לדיק הכל נברא בשבילו וו"ש הן את העולם כלו בכלל ופרט אשר בשמים ובארץ ובים בטובו בחן ובחסד וברחמים לכל אחד שפע חיות שיהא ניזון לפי מהותו ומדרגתו והדר מפרט נותן לחם לכל בשר לחם גשמי לבני אדם אשר בעפר יבורס בש"ר להם ככה יאכלו את לחמם לרנן להם לפי עביותם וגשמותם היה להם לחומ"ר אוכלי לחם וגם אם יחטא איש והרבה להשחית וחדל ממנו השפע הרב הנגזר לבא עליו כמ"ס המקובלים כי מלך העבוד ברחמי הוא נדרש לכל שואל וכל אשר ישאל חכף השפע יולא רחובות הגדר אשר מן השפע הוא ישלשל ויורד למטה מדרגה אחר מדרגה עד כי בבא השפע לארץ יגיע הנה באה ונהיית שאלה אשר שאל שאל האים. אמנם מדה הדן מלפון תפחת ושם יש בית דין הגדול שצבא השפע הרב לשואל והיה בעבור לפני ב"ד אשר בדר לפען מעיני צדיקה דהיה נברא ואם ראוי לפי מעשיו לכל השפע הוא או מקלתו עובר השפע בראוי לו ומשלשל ויורד כפי"ז לאיש שהוא וכל אשר אינו ראוי לו מעכבין אותו שם באופן שאלו יתברך לא יבדר לתת לכל שואל ככל אשר שאל אך מעשיו היו בעוכריו לעכב השפע וכל זה שמור ליראיו ה' וזהו רמו הכתוב מה רב עונך אשר לפני"ס

ליראך כלומר הטוב הרב אשר בדר לפען המחשבה שם על ידי ב"ד עד כאן דבריהם ז"ל. וו"ש כי הוא יתברך נותן לחם וכו' כפי כח הנותן נותן חסד. אבל חסדות הלבד והיחיד הן הן היו בעוכרי כלל ופרט לעכב שפע הרב הנשפע. ועם כל זה

בטובו הגדול לא חסר לנו. כי גם דעונושי. השפע וב"ד אשר מלך לפען עיניהם ישימו בשמרים עכ"כ רב. על כל שפע בטובו הגדול לא חסר ואל יחסר מזון ליוון אם רב ואם מעט:

נותן לחם לכל בשר
כי לעולם חסדו.

אפשר לפרש בחקירת כח הקודמין כי הנה גמלא עוף אחד הניזון מהרוח ואינו לריך שום מזון רק באות נפשה שאפה רוח

ובהכי ניזון וא"כ מדוע לא עשה כך לבני אדם רוח אחד להם והכל ברוח או לפחות לעם סגולתו ואז היו פנויים לעבודתו כי על אחת כמה וכמה על פת לחם יפסע גבר ואלו הן חטאות הלבד והיחיד ויחא להו כי ע"י חטא אדיר נטמעו נילווה הקדושה בדומם טמא חי וע"י הזריעה והקלירה וכיוצא נעשה כירור וגמגמ ע"י האכילה ומשם יפרד הפסולת ומרוחניות אשר במאכל נזינת הנשמה ומהטוב הנשאר נעשה גוף האדם. ובה פירשו המפרשים תחנונו כללן מאכל ובגוים זרימנו דאחמיה מחמה קרא דהלא האכילה היא לברר והגלות לברר ואמאי תרתי וו"ש תחנונו כללן מאכל שאנו אוכלים כללן והכל לברר וא"כ מה צורך בגוים זרימנו לברר הלא טוב שיבואו כל נילווה הקדושה במאכל ולא נלערך לגלות עכ"ד ובה נחבאר אללנו איזה גרגירים כמבואר בספרי הקטן ראש דוד סוף פ' וילך עש"ב. וו"ש נותן לחם לכל בשר שהאלהים עשה שיונו כללם ולא תימא שזה היה להטריח לבני אדם לעונש לא כי אלא כי לעול"ס חסדו זה חסד ה' לעולם בכלל לברר נילווה הקדושה מדומם נומח חי ולתקן העולם בכלל:

וזה חיותי לאחד קדוש שנתן טעם נכון לחם שהמן
היה נכלע באברים כי הנה כללם ים פסולת

ונילוות הקדושה מעורבין ובאכילה נעשה הברור והסדר הפסולת והשאר נעשה חלק מהנוף. אמנם תמן היה יורד מן השמים ואמרו רז"ל פ' אר"מ אין דבר פסול יורד מן השמים וא"כ הכל קדוש ולכן אין בו פסולת וכל זה הם נכלע באברים: